

HERBARIJUM PESNIČKIH POKUŠAJA

PESME SAME SEBE NAIZUST IZGOVARAJU

Domaće vaspitanje
ne dozvoljava mi da kradem.
A samo od prostora
smeštenog među tuđe redove
niz koje po nekoliko puta prođem
može nesvesno da se ukrade.

Da se ukrade čak i ono
čega nema u tom prostoru,
zato što tamo nema ništa prisutnije
od njegovog odsustva.

Odatle može da se ukrade čak
i ono što je među tim redovima tuđe,
i ono što tamo ne pripada,
ali to ne znači da je moje
da ga ponesem sa sobom,
već onoga koji
ne traži ga nazad
– onog kome ne treba da se vrati.

Sedam da pišem...
Prisećam se lekcije
iz domaćeg vaspitanja:
ne kradi, ne laži, ne poželi tuđe...

Potom pokušavam
pre nego počnem da pišem
da zaboravim neke pesme, ali...

Usred pokušaja da zaboravim,
u meni pesme same sebe
naizust izgovaraju.
Korice beležnice
ostaju mi neotvorene...

TEŠKI SNOVI NAJBRŽE SE ZABORAVLJAJU

Još odavno sanjah
kako me proganja jedan stih.

U snu pokušah da bežim,
a bio sam svestan da je
jači od mene.
Bežao sam kako bih skupio hrabrost
za trenutak u kome će me stići.

Sanjah da usput
ima i drugih,
ali njih je zaobišao.
Osetih: samo mene goni.
Stiže do mene,
povuče me svom silinom
i ničice padoh u nesvest.

Probudih se, ustadoh
i pokušah da ga zapišem
– teški snovi
najbrže se zaboravljaju.
Samo odmah zapisanima
može da se otkrije značenje.

Po izlasku sunca pokušah
da ga nađem.
Nisam uspeo...
Od tada, pred svako usnuće
i posle svakog buđenja ga tražim.

Prelistavam beležnice,
tražim ga u knjigama
koje su teške policama,
pogledom pokušavam
da ga nađem na zidovima,
tražim ga i po podnim pločicama
– znam, ne postoji mesto na kome se
ne može zapisati stih.

Nalazim mnoge druge
koji su me nekad mučili
i kidali san,
a potom me razočarali.
Ali... njega nema
– ne uspevam da ga prepoznam.

Ne znam – nisam uspeo
da ga zapišem onakvog
kakvog sam sanjao,
ili je i trenutak kada sam ga zapisao
samo delić sna.

Želim da ga opet sanjam,
Ali već retko uspevam da zaspim.
Skupljam hrabrost da je imam
Pre nego što me ponovo stigne.

KADA SILUJEM PESMU

Događa mi se
da se uhvatim kako silujem pesmu.
Tada se zaustavim, bacim penkalo
i pesmu udaljim od sebe.
Nadam se da će nekada
možda produžiti da živi spokojno.

Trenutno me obuzima strah,
ali ne od pomisli da možda
neko me je video,
niti od pomisli da će neko možda
osetiti šta sam uradio.

Strahujem od pesme
– ta večno pamti
sve što je proživela.
Pre ili kasnije,
sama će mu kazati
– neće čekati tuđi sud.

Zato bežim od takve pesme,
ali ona ne miruje
dok se ne osveti
– kad je najmanje očekujem,
dođe mi pred oči da mi pokaže
ožiljke što su ostali na njoj.
Shvatam: ona nikada neće moći
da živi spokojno.

Tada poželim da joj skratim muke
– cepam je na parčiće i bacam
u crnu vreću za kućno smeće.

Kada gledam kako đubretari
prazne kontejnere,
počinjem da strahujem
da će nekad da mi se sudi
za ubistvo pesme
koja je trebalo da živi.

Tada... eto je – javlja mi se.
Stih po stih, ožiljak po ožiljak
Promiče mi kroz misli
I pojavljuje mi se opet pred očima.
Kao da želi da mi kaže:
Evo me, tu sam...

Da li je to ona, je li još negde živa
I nije mi se osvetila do kraja
Ili mi se samo čini
– ne mogu da budem siguran.
Plašim se da razmišljam o tome.

* * *

Ali više ne strahujem
da će mi se nekad suditi
za ubistvo pesme
koja je trebalo da živi.
Ako sam to učinio,
sâm sam sebi već presudio.

SVE FIGURE ĆE BITI JASNIJE

Godinama bežim
vračari koja me progoni
sokacima mahale
mog detinjstva
da mi gleda u kafu.
Plašim se šta će se dogoditi
ako poslovi krenu naopako
i ako se u njihovim drukčijim oblicima
prospu na tacnu.

Ne treba da mi gleda
koliko je taloga ostalo
na dnu fildžana,
kako bi mi rekla koliki teret
nosim u sebi.
Teret je skriven
Negde na površini
– svako jutro ga progutam
u prvom gutljaju
vrole kafe kojom se
spremam da se iznova
sretnem sa svetom.

Izbegavam je i
Ponekad joj se sakrijem
iza drveta na koje sam se
pentrao pre nego što sam porastao.
Ne želim da gleda
nejasne figure koje se
oformljuju dok se
ja spremam
da doznam misli
koje promiču u letu
u nepoznatom pravcu.
Tuđe oči ne mogu
da vide one deliče
koji im nedostaju.

Ima vremena...
Kada stigne račun
za popijene jutarnje kafe,
sve figure će biti jasnije.

HERBARIJUM PESNIČKIH POKUŠAJA

Fioka mi je prepuna
zgužvanih listova hartije.
Preko njih ništa nije napisano,
a nijedan nije prazan.

Skupljeno u njima
samo ja prepoznajem
po njihovim žilama
vidljivim od gužvanja
– kroz njih teče moja nedorečenost.

Redovno proveravam da li su neki
listovi počeli da venu
– prstima klizim po žilama
da osetim da li su još konture
nedovršenih poetskih slika
ili da već pravim
herbarijum poetskih pokušaja.

Uvek ih nanovo ređam
prema idejama zarobljenim
u čvorištima žila.
Posle svakog novog ređanja
raspored nikada nije isti
kakav je bio nekada pre toga.

*(Sa makedonskog preveo **Rajko Lukač**)*